

Újra péntek

És ismét itt a lépcső, s a fehérmegformálatlan csend az ajtó mögött.
A görcs merev üvegszilánkja ég föl. A gyomorból induló rögök savas anyagként ülnek fel a számra, szememre, s nemcsak én érzékelem, hogy rendjéből puffedt formára rántja magát lázcserepes vékonybelem.
Valami enyhe-zöld lapályon fekszem, közel a tágas monitorhoz. „Ne nyeljen már, utána hányjon!” mondja valószínűtlenül az orvos, mert tükrös csöveknek fekszik alá gyomrom, önmaga kerítette tájon, hol belem húz csikorgó pislogássá megalvadt félszt a mozdulatlan ágyon, és a lidokain hatása múlik.
Érzem, hogy kiszáradt torkomra ráforr a cső s bennem dárdává formálódik közel félméternyi determinátor.
S most már a gép zúgására figyelek, a hangok közül szűröm ki a csöndet.
Igét még pislognom sem érdemes –
Ha nem nyelek, belélegezni könnyebb.
Így már nincs öklendezés, az a kényszer, hogy merev vagyok, mint egy síkidom.
Derengő kéz turkálgat bennem, s éber fáradság hirtelenje nyom.
A felbuggyanó nyálcsomók után itt csakis egy dolog, mi érdekel; hogy lélegezni, nyelni is talán meg negyven centit öklendezni fel.